

Sylabus omylů

Klíčová slova: modernismus, katolictví, papež, rozum

Sylabus omylů byl vydán jako součást encykliky *Quanta cura*. Tuto encykliku vydal Pius IX. 8. prosince 1864.

Tento dokument obsahuje 80, podle papeže bludných tezí, které měly být prohlášeny za zavrženíhodné (z hlediska katolicismu). Tento krok se z dnešního (a snad i některých dobových pohledů) považuje pro církev za krok zpět, a to v široké oblasti kultury od filosofie až k nejrůznějším vědním oborům. Musíme se na něj však dívat v dobovém kontextu, kdy se církev snaží ze všech sil prosadit a nabýt zpět své výsostné postavení v lidské společnosti a zkouší to všemi možnými způsoby. Ovšem způsob, jaký zvolil Pius IX., není považován za nejšťastnější.

Sylabus omylů neměl za úkol něco nařizovat biskupům či celému kléru, měl být pro ně „pouze“ směrnici. Když byl za pět let svolán koncil, nastaly obavy, zda papež neprovolá dokument za dogma. Sylabus omylů pak úzce souvisel s dogmatem o papežské neomylnosti, což bylo jedno z hlavních témat, které se probíralo na 1. Vatikánském koncilu, konaném v letech 1869-1870.

Samotný text je rozdělen do pomyslných desíti článků, kde se každý článek věnuje určitému tématu. Asi by nemělo cenu zde vyličovat článek po článku, proto pouze uvedu některé příklady toho, o čem se v papežově spisu hovoří.

Hned článek č. 1 se zabývá panteismem, naturalismem a absolutním racionalismem. Papež všechny tyto směry odsoudil, dokonce odmítl i to, že rozum je něco více než víra. Také veškeré zázraky, uvedené v bibli jsou pravdivé, což nás až zas tolik nepřekvapuje.

Dále odsuzuje širokou škálu ideologií včetně komunismu či socialismu; odmítá názor, že stát má neomezenou moc či to, že k rozdělení církve na *Východní* a *Západní* přispěl nějakým způsobem papežský stolec.

Michal Klajban

v Brně, jaro 2007